

skæret og ikke Maanen, der lyste paa Rullegardierne, at Natten allerede var omme, — og han blev liggende i stille Forundring. Det var, som om han langsomt vaagnede af en anden, endnu dybere Søvn. De døde Klokkeklemte derovre, det søvndrukne Spurvepip ude i Haven, de regelmæssige Hvin af Pumpestangen ovre ved Materialsakene — alle disse kendte Lyd, som nu i tre Aar hver Morgen efter en endeløs Nat havde bebudet ham en ny Dag med ny Angst og ny Pine — de naaede ind til ham som fra en svindende Skyggeverden, en bortflygtende Rædselsdrøm.

Barbara, der havde hørt, at han var vaagnet, kom nu ind og begyndte sin foreskrevne Melding om Vejret og Vindretningen. Men Torben havde ikke Taalmodighed til at høre paa hende idag; han vilde straks op. Det kneb for den Gamle at faa ham til at blive i Sengen, indtil der var bleven ordenlig varmt i Stuerne.

Ved Otte-Tiden sad han ved Tebordet sammen med Asmus. Vennen var lidt morgensur. Han savnede sin Avis med de friske Nyheder fra København, og for dette Savn havde han ingen Medicin. I en lidt irriteret Tone gav han sig til at tale om de gamle Lægeskrifter, han havde fundet her.

»Om jeg kan begribe, hvad der har været din Hensigt med det Studium. Det har forhaabenlig dog kun været for Kuriositetens Skyld.«